

WIEŚCI LEOPOLDA

Gazetka Uczniów Szkoły Podstawowej im. Leopolda Staffa we Włynkówku Nr 8
02.06.2023r.

Wydanie Jubileuszowe

W TYM NUMERZE:

- **HISTORIA WYBRANYCH MIEJSCOWOŚCI I SZKÓŁ ZANJDUJĄCYCH SIĘ W NASZEJ GMINIE**
- **HISTORIA NASZEJ SZKOŁY**

Drodzy Czytelnicy!

Oddajemy w Wasze ręce specjalny numer naszej gazetki. Okazją do jego przygotowania jest nasze wspólne Święto, święto uczniów, rodziców, pracowników szkoły i jej przyjaciół – Jubileusz Gminy i Szkoły.

2 czerwca będziemy radośnie obchodzić : 50 – lecie Gminy Słupsk, 50 – lecie istnienia budynku naszej szkoły. Do tego mamy również okrągłą rocznicę funkcjonowania sali gimnastycznej. Zapewne będzie to niezapomniany...dzień.

Postanowiliśmy w tym numerze zaprezentować wybrane przez nas miejscowości Gminy Słupsk. Wybraliśmy te, w których są zaprzyjaźnione z nami szkoły oraz te, w których mieszkają nasi uczniowie.

Przygotowaliśmy dla Was historię naszej placówki 😊 Zapoznajcie się z nią! Warto!

Numerem tym pragniemy włączyć się do celebrowania tak pięknych jubileuszy.

Nie pozostaje nam nic innego, jak tylko życzyć kolejnych, tak wspaniałych urodzin – GMINIE i naszej SZKOLE. Wszystkiego dobrego 😊

Redaktorzy „Wieści Leopolda”

Skład redakcyjny: Nikola Mikucka, Jan Labryga, Szymon Reikowski, Magdalena Michalak, Lilyanne Hawkes, Inga Dziadosz, Julia Kochanowska, Amelia Puchalska, Iga Niedziela, Natalia Skrzypczyk, Miłosz Bożęcki.

Opiekunki: Edyta Klimaszewska- Prędkiewicz, Katarzyna Oleś.

Gmina Słupsk

Gmina Słupsk - to gmina wiejska w województwie pomorskim, w powiecie słupskim licząca 41 miejscowości i 35 sołectw, o powierzchni 26058 ha. Gminę zamieszkuje ponad 18 tysięcy mieszkańców. Siedzibą gminy jest miasto Słupsk, które jako miasto na prawach powiatu nie wchodzi w jej skład i stanowi odrębną gminę. W roku 2023 Gmina Słupsk obchodzi swoje 50 – lecie. Wójtem jest Barbara Dykier.

Barwne krajobrazy, urozmaicona rzeźba terenu i nieskażona przyroda to atuty, które doceniają zarówno mieszkańcy, jak i licznie przybywający turyści, którzy cenią wypoczynek na łonie natury. Mieszkańcy mówią o Gminie Słupsk „Nasza mała Ojczyzna”, a wielu z nich nie wyobraża sobie, by mogli żyć gdzie indziej.

Tereny gminy i okolicy są również atrakcyjne pod względem przyrodniczym. Słowiński Park Narodowy nad jeziorem Łebsko i Gardno jest Światowym Rezerwatem Biosfery (ruchome wydmy), a Park Krajobrazowy „Dolina Słupi” zachwyca bogactwem zachowanych form przyrodniczych i najstarszymi w Europie elektrowniami wodnymi.

Potwierdzeniem pozycji gminy są bardzo dobre wyniki w ogólnopolskich rankingach i konkursach. W tym roku Gmina Słupsk znalazła się na 13 miejscu w rankingu Europejska Gmina, opublikowanym przez Gazetę Prawną.

Gmina Słupsk jest jedną z najdynamiczniejszych rozwijających się gmin w Polsce. W klasyfikacji dochodu na jednego mieszkańca zajmuje 45 miejsce w kraju na około 1 500 gmin wiejskich.

Herb

Do 2020 roku gmina funkcjonowała bez oficjalnego herbu. Opis herbu brzmi: w polu srebrnym, między dwiema, stylizowanymi gałkami roślinnymi zielonymi, głowa gryfa pomorskiego nad kołem wodnym czerwonym. Czerwone koło młyńskie symbolizuje elektrownie wodne na rzece Słupia, natomiast zielone gałki symbolizują Park Krajobrazowy Dolina Słupi.

Historia

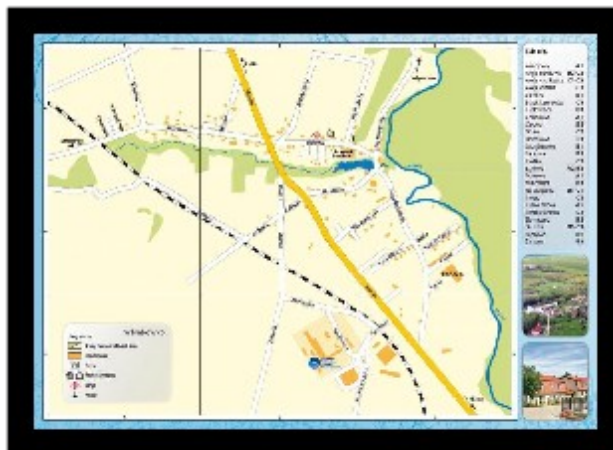
W Gminie Słupsk położona jest miejscowość Swołowo, okrzyknięta stolicą pomorskiej „Krainy w Kratę” i „Pomorska Wsią Dziedzictwa Kulturowego”. W Swołowie zobaczyć można w prawie nienaruszonym stanie pochodzące z XIX wieku 70 budynków mieszkalnych i gospodarstw z charakterystyczną dla ówczesnych mieszkańców – Słowińców – zabudowa szachulcowa. Gmina jest bogata w obiekty sakralne o konstrukcji szachulcowej ze średniowiecznym rodowodem.

HISTORIA WŁYNKÓWKA

Włynkówko pierwotnie nazywane było Nowym Młynem (po niemiecku Neumühle), który po II wojnie światowej spolonizowano na Korzec. Pod koniec XVIII wieku obok niego zaczęła powstawać nowa kolonia, którą nazwano Nowym Włynkowem (po niemiecku Neu Flinkow). We Włynkówku zbudowano stację kolejową na linii Słupsk-Ustka. Nazwa „Włynkówko” oficjalnie pojawiła się w dokumentach dopiero w 1842 roku i dotyczyła osady po zachodniej stronie szosy usteckiej, natomiast część po wschodniej stronie nazywana była Nowym Młynem.

We Włynkówku znajdowały się

dwa cmentarze: jeden położony w malowniczym miejscu nad brzegiem rzeki i drugi położony w lesie nieopodal młyna, na planie prostokąta o wymiarach 10 na 6 metrów. Według opisu z 1933 roku, otaczał go murek z polnych kamieni. Na wszystkich nagrobkach widniało tylko jedno nazwisko: Notzke. Tylko jeden grób był z innym nazwiskiem: grób nijakiego Hüttmana. E. Dahlke, na co dzień nauczyciel szkoły we Włynkowie, ustalił,

że pewien Notzke był w połowie XIX wieku dziedzicem pobliskiego majątku i młyna. Notzke miał dzieci, które zmarły wskutek jakiejś choroby. Zrozpaczony Notzke sprzedał prosperujący majątek niejakemu Hüttmanowi. Co się z nim działo dalej, nie wiadomo, lecz prawdopodobnie, że dokończył żywota gdzieś w pobliżu i także został pochowany na tym cmentarzu. Ten mały cmentarz znajdował się na terenie dzisiejszego kościoła.

Obecnie młyn we Włynkówku jest usytuowany na posesji przy ulicy Nad Rzeką 28. Prawdopodobnie w tej lokalizacji młyn wodny istnieje już od przełomu XIV i XV wieku, choć obecny obiekt ma młodszą metrykę, jest datowany na II połowę XIX wieku. Poniemiecki obiekt funkcjonował jeszcze przez kilkadziesiąt lat po wojnie. Zaprzeszał działalność w latach 90. XX

wieku. Staw Młyński, oprócz swojej podstawowej funkcji, pełnił też rolę lokalnej atrakcji. W zimie zamieniał się w lodowisko dla lokalnych dzieci. Staw pogłębiono w latach 60. Józef Falkowski z Włynkówka pamięta, że wyciągnięto wtedy m.in. sporo broni. Młyn jest obecnie prywatną własnością. Staw gmina przekazała pod opiekę miejscowemu kołu wędkarskiemu. Podobnie jak Włynkowo, Włynkówko po II wojnie światowej zostało zasiedlone przez wielu przybyszów z południowo-wschodniej Polski. Większość mieszkańców prowadziła niewielkie gospodarstwa rolne. Wielu, zwłaszcza młodszych, podejmowało pracę w słupskich zakładach przemysłowych, takich jak Sezamor, Słupskie Fabryki Mebli i Famarol. Włynkówko

na koniec 2015 roku liczyło 759 mieszkańców. Krzyż przy skrzyżowaniu szosy Słupsk-Ustka poświęcił ksiądz Wiktor Markiewicz. W swoich wspomnieniach opisywał, że był to upalny dzień sierpnia 1946 roku. Krzyż stał blisko drogi, toteż w latach 70-tych, gdy poszerzano szosę, trzeba było na jakiś czas go zdemontować. W latach 90. stan krzyża był już tak zły, że trzeba było go wymienić. Nowy krzyż zorganizował ksiądz Prałat Jan Gieriatowicz, ówczesny proboszcz parafii Świętego Jacka w Słupsku i legendarny kapelan „Solidarności”.

Przez wieki Włynkówko i Włynkowo przynależały do parafii Mariackiej w Słupsku. W 1997 roku wykopano kamień węgielny i rozpoczęto budowę nowego kościoła we Włynkówku. Inwestycję tę wspomagał właściciel firmy działającej we Włynkówku o nazwie „Stanmet” Pan Władysław Staniuk. Dnia 27 sierpnia 1997 roku biskup Marian Gołębiowski powołał nową parafię we Włynkówku obejmującą wsie: Włynkowo, Włynkówko, Strzelino, Strzelinko i Bydlino. Obecny proboszcz ksiądz Mariusz Sitko jest trzecim proboszczem młodej parafii. Część terenów Włynkowa należy do Słupskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej ustanowionej w 1997 roku przez rząd RP.

Nikoła Mikucka

Bierkowo

Bierkowo w pewnym okresie należało do pomorskich książąt, a po 1660 roku wchodziło w skład dóbr królewskich. Z kolei z roku 1628 pochodzi prawdopodobnie najstarsza wieś, która jest siedzibą sołectwa Bierkowo, w którego skład wchodzi również miejscowość Miednik. Zbudowana na planie ulicówki, z główną zabudową zogniskowaną o 700 m na południe od gminnej drogi Słupsk – Darłowo, będącej przedłużeniem słupskiej ul. 3 Maja, wzdłuż której do centrum miasta jest ze wsi ok. 6 km. Na zachód od Bierkowa, w bezpośrednim jego pobliżu bierze początek Moszczeniczka, niewielki dopływ Wieprzy.

Polska nazwa wsi jest prawdopodobnie dzierżawczą nazwą od imienia Bierek. Najstarsze zapisy nazwy wsi to Birckow z 1628 r. i Birkow z 1779 r. To ostatnie brzmienie funkcjonowało bezpośrednio do roku 1945. Osadnictwo na terenie wsi wiąże się jeszcze z okresem wpływów rzymskich. Świadczyć o tym może skarb monet rzymskich, znaleziony na terenie Bierkowa. Wieś zamieszkała była przez gospodarzy, których przodkowie osiedlili się sześćset, a nierzadko osiemset lat temu.

Do 1945 roku wieś funkcjonowała w dokumentach jako Birkow. Bierkowo to duża rolnicza wieś sołeczka z licznymi zabytkami architektury, charakterystycznymi dla Krainy w Kratę. Dla turysty Bierkowo jest tym bardziej ciekawe, gdyż niemal każdy ciekawy zabytek czy obiekt posiada swój opis na tablicy, umieszczonej w jego pobliżu. Pierwsza wzmianka o miejscowości pochodzi dopiero z 1628 roku, jednak zapewne jeszcze w XV wieku sprowadzono tu kolonistów niemieckich. Bierkowo, jako jedna z nielicznych w okolicy Słupska wiosek, posiadało już w połowie XIX wieku nazwy ulic. Przed wojną większość mieszkańców (w 1939 roku osada liczyła ich 781) była wyznania ewangelickiego, a parafia mieściła się w Zębowie. W latach 1906-1911 wybudowano neogotycki kościół, noszący dziś wezwanie św. Józefa. Współcześni bierkowianie należą do parafii w Bruszkowie Wielkim. Cmentarz w Bierkowie założono na południowy zachód od zabudowań wsi. Jest to założenie zbliżone do prostokąta, otoczone polami. Cmentarz założono w 1893 r. Jego lokalizacja wiązała się z położeniem na trasie, jaką musieli pokonać ówczesni mieszkańcy Bierkowa, idąc do kościoła do Zębowa. Mówiono o nim „cmentarz na rozdrożu”. Na cmentarzu obok grobów niemieckich znajdowały się też groby Polaków, rodowitych bierkowian oraz osób przybyłych.

Nazwa Rycerz Bierko i brzozy

Po raz pierwszy w dokumentach historycznych Bierkowo pojawiło się 1628 roku, pod nazwą "Birckow". Ale osada jest przypuszczalnie znacznie starsza. Wskazuje na to stowańska nazwa, pochodząca od nazwy osobowej, którą Ewa Rzetelska – Feleszko i Jerzy Duma rekonstruują jako imię Bierek lub Bierko. Możliwe, że tak na-

zywał się rycerz, którego kojarzono z powstaniem tej osady. W Polsce obecnie jest tylko jedna miejscowość o takiej nazwie, ale jest też kilka podobnie brzmiących: np. Bierkowiec. Niemiecka nazwa, funkcjonująca do 1945, brzmiała "Birkow" i powstała ze zniekształcenia wcześniejszej nazwy stowańskiej. Wieś o identycz-

nej nazwie niemieckiej istniała przed 1945 rokiem także koto Szczecinka. Zaraz po wojnie niemiecką nazwę "Birkow", kojarzącą się z rzeczownikiem "die Birke" ("brzoza"), przetłumaczono dostownie na język polski i stąd Bierkowo w najwcześniejszych dokumentach powojennych występuje jako Brzozowo albo Brzeziny.

**Sołectwo Bierkowo
Bierkowo**

Szkola już bez dzwonnicy, prawdopodobnie w latach 30. Jej główny nauczyciel był jednym z kilku mieszkańców wsi, którzy posiadali własne auta.

Budowa obecnej szkoły bierkowskiej w latach 60. przebiegata z opóźnieniami. Interweniowała prasa.

*Kronika
Szkoły Podstawowej
w Bierkowie.*

W roku szkolnym 1956/7 Powiatowa Rada Narodowa w Słupsku podniosła status organizacyjny szkoły z czteroklasowej do pełnej, czyli siedmioklasowej. Przydzielono też wówczas na mieszkanie służbowe domek w sąsiedztwie, opróżniony przez Wacława Prokopiaka.

Od 1965 roku szkoła funkcjonuje w nowo zbudowanym budynku. Uroczystość otwarcia nowej placówki władze państwowe bardzo chciały połączyć z 20. rocznicą powrotu tzw. Ziemi Odzyskanych do Polski. Kronikarz Władysław Lankiewicz: "Środowisko, w którym znajduje się szkoła, ma również powód do radości i zadowolienia w 20. rocznicę odzyskania tych ziem. Jako pomnik 20. rocznicy we wsi stanęła nowa szkoła (...)"

Budowa przebiegata – jednak z opóźnieniami, co pletnowata ówczesna prasa. Jeszcze więcej drastycznych szczegółów zapisał w szkolnej kronice pedagog Lan-

kiewicz. Początkowo planowano, że otwarcie nastąpi z początkiem nowego roku szkolnego, we wrześniu. Później termin przesunięto na październik, a potem aż na grudzień. Władzom bardzo zależało, aby nastąpił jeszcze w roku 20-Lecia, czyli w 1965 roku, toteż 23 grudnia zorganizowano tak zwany "odbiór częściowy". Nie odebrano wówczas elewacji budynku, ogrodzenia, ze "względów oszczędnościowych" nie wybudowano śmietnika, otoczenie szkoły było nieuporządkowane, zostawał na nim sprzęt i materiały budowlane, pozostawione przez wykonawcę.

"Największym mankamentem wybudowanej szkoły jest zalewanie wodą piwnic." Problem był także z doprowadzeniem wody, bo gdańska firma miała trudności z wydrążeniem odpowiedniej studni. Ostatecznie oddano ją dopiero 25 lutego 1966 roku.

LEGENDY

Skamieniały orszak

Pewnego razu u chtëpa w Bierkowie odbywato się we-sele. Kucharka, która miała przygotować weselną ucztę, przyszykowała wszystko jak należy i oczekiwała na gości, którzy wciąż nie nadchodzili z kościoła. Nerwowo co rusz wychodziła i ich wypatrywała... Ale ich wciąż nie było widać! Pieczerń nie mogła już dłużej pozostawać na ogniu, toteż zdenerwowana kucharka postanowiła wyjść na-przeciw orszakowi, i gdy tak szła, w pewnym momen-cie zawołała: "I bodajbyście skamienieli!" I wtedy cały orszak, który był już w drodze ku domowi weselnemu, zamienił się w kamienie.

Bydlino to wieś w Polsce położona w województwie pomorskim, w powiecie słupskim, w gminie Słupsk. Znajduje się ona przy drodze krajowej numer 21, w połowie drogi między Słupskiem a Ustką. Przez miejscowość przepływa rzeka Słupia, uchodząca do Morza Bałtyckiego. Z Bydliny biegnie lokalna droga w kierunku miejscowości turystycznej- Rowy oraz do Strzelinka (Dolina Charlotty).

Bydlino nazywano Beddelin lub Bedleno od nazwy grzybka bedłka. W 1485 roku było w posiadaniu niemieckiego rodu von Schwaven, od 1626 roku rodu von Lettow, w którego posiadaniu pozostało do 1805 roku. 2 stycznia 1723 roku urodził się tu znany i ceniony profesor filozofii, historii i filologii greckiej Uniwersytetu w Leydzie w Holandii- David Ruhnke (Ruhnkenius). Przed II Wojną Światową Bydlino miało 198 mieszkańców, którzy byli ewangelikami i należeli do parafii w Wytownie. We wsi znajdowała się szkoła, rzeźnik, zajazd, młynarz, kowal. Po wojnie większość niemieckich mieszkańców została wywieziona do Niemiec. W 1945 roku zaczęli tu przybywać ludzie z Polski, głównie z rejonów wschodnich- suwalskie.

Obecnie liczba ludności w Bydlinie wynosi 492 osoby. W ostatnich latach w miejscowości powstają nowe i rozwijają się już istniejące osiedla domów jednorodzinnych. Największe z nich to Złoty Potok. Bydlino ma świetlicę wiejską oraz dwa place zabaw. W starej części wsi można zobaczyć osiem pięknych kapliczek. Na końcu ulicy Dębowej zaczyna się las. Można znaleźć w nim pomniki przyrody - kilkusetletnie drzewa. W tym lesie również znajdują się most na rzece Słupi, dzięki któremu można dojść do Machowina. Przebiega tu także żółty szlak „Doliny Słupi” oraz trasa rowerowa i kajakowa. Lily Hawkes

SŁÓW KILKA O GAŁĘZINOWIE I WIELICHOWIE

Gałęzinowo kiedyś zwane **Überlauf** to wieś położona na zachodnim brzegu Słupi, między Słupskiem, a Ustką, na wschodnim skraju kompleksu leśnego, ciągnącego się aż po Krzemienicę na zachodzie. Sąsiaduje z Charnowem na północy, Wielichowem na południu i Strzelinem na wschodzie. Wielichowo to jedna z najmłodszych miejscowości w gminie. Powstała prawdopodobnie na przełomie XVIII i XIX wieku, na terenach porośniętych wcześniej przez las. Bliskie sąsiedztwo z Gałęzinowem sprawia, że miejscowości jakby obie stapały się w jedną. W 1821 mieszkało tam tylko 43 osoby.

MAU Na początku XX wieku w Gałęzinowie i sąsiadujących wioskach szczyliła się szlachetnymi drzewkami owocowymi. Niejaki Mau, który uczył tu przez 37 lat, był fanem ogrodnictwa i sadownictwa. Prowadził tu szkółkę i sprawił, że dla wielu przedwojennych mieszkańców Gałęzinowa sprzedaż owoców stała się dodatkowym źródłem pieniędzy.

TAJNE WOJSKO KONGO Po wojnie Gajki przejęły Lasy Państwowe. W latach 60 tych wybudowano tajną siedzibę Konga. Była to jednostka wojskowa nr 44-78 czyli 9. Dywizjon Artylerii Nadbrzeżnej sformowany w latach 60- tych, a więc w czasie, kiedy cały świat z niepokojem obserwował konflikt zbrojny w dużym afrykańskim kraju o tej samej nazwie. Dywizjon wyposażono w bardzo nowoczesną broń produkcji radzieckiej. Były to de facto bezzałogowe samoloty, oparte na konstrukcji myśliwców odrzutowych MiG 15 z początków lat 50. Głowica bojowa to 860 kg materiału wybuchowego. Pociski te mogły atakować nieprzyjacielskie okręty i statki z odległości 100 km. Jednak najtajniejszym obiektem jednostki były leśne magazyny koło Gajek, gdzie magazynowano i serwisowano 16 zakupionych od Rosjan samolotów i pocisków.

LEGENDA O ZAGINIONEJ WSI UMARŁYCH Dawno temu, niedaleko leśniczówki koło Krzemienicy miała istnieć wieś o nazwie Jakubowo. Opowiadano, że mieszkańcy tej wsi umarli z powodu zarazy, a ci którzy ocalili, osiedlili się w Pępline. Liczba umarłych miała być tak duża, że na cmentarz przywożono ich wielkimi furami. Przy tym zdarzyło się, że przy przewożeniu ich zgubiono jednego trupa w miejscu, gdzie znajduje się dzisiaj Dodowo (Wielichowo) i ten został wrzucony do stawu. Ten staw, który dziś prawie całkowicie zarósł zwany jest martwym stawem.

SZKOŁA POKOLEŃ Do lat 40. dzieci z Gałęzinowa chodziły do szkoły w Strzelinku. Szkoła w Gałęzinowie powstała dopiero w 1843 roku na trzymorgowej działce, która była terenem bagiennym, na którym ciężko było cokolwiek wybudować. Mimo trudów powstała tam szkoła. Miasto Słupsk, pod które podlegała szkoła, dodało jeszcze drugą 6 morgową działkę i drewno na wybudowanie szkoły i zabudowań gospodarczych, a także ławki i pomoce szkolne, za co potem mieszkańcy Gałęzinowa dostali rachunek na 400 talarów.

Z marca 1845 roku pochodzi informacja o tym, że nauczyciel Glaubecke, dotychczas zatrudniony na próbę odtąd zostaje zatrudniony na stałe. Urząd nauczyciela sprawował tu do 1851 roku i dostawał 45 talarów czyli po jednym schlugeldu rocznie od każdego ucznia. Niestety, ale w tamtych czasach nie było jeszcze autobusów, więc wymyślono, aby dzieci jeździły powozem konnym do szkoły i ze szkoły.

Jedna z klas w Gałęzinowie

Szkoła w Gałęzinowie po wojnie

Tego nie wiecie o Głobinie

Wieś położona 7,5 km na południowy wschód od Słupska (5,5 km po linii prostej od jego śródmieścia), na granicy Równiny Sławieńskiej i Wysoczyzny Damnickiej. Głobino graniczy z Płaszewkiem na południowym zachodzie, z Kusowem na zachodzie, ze Stanięcinem na północnym wschodzie, Krzywaniem na południowym zachodzie oraz z miastem Słupskiem na północy.

Kilometr na północny zachód od zabudowy wsi przepływa niewielka rzeka Głaźna, wpadająca do rzeki Słupi na wysokości Łosina w gm. Kobylnica.

Historia

W 1941 r. istniała tu jedna gospoda "Pod Lipą", sklep; poza tym swe usługi oferowali kowale. Od końca lat czterdziestych we wsi funkcjonowało Państwowe Gospodarstwo Rolne, które 1 stycznia 1952 r. zajmowało powierzchnię 222 ha. Znajdujący się tu kościół został wybudowany przez miejscowych mieszkańców

Szkoła w Głobinie

Szkoła w Głobinie uczy ponad 75 lat. Pierwsze zajęcia w tej szkole odbyły się 1 września 1946 rok w poniemieckim budynku szkolnym. W 1966 roku poprawiły się warunki szkoły, ponieważ wybudowano nowy budynek, gdzie było osiem sal lekcyjnych. Nowej szkole nadano imię Henryka Sienkiewicza,

W latach 1999 - 2017 szkoła była sześcioklasowa, a od 1 września 2017 r. jest ponownie ośmioklasową placówką. Przy szkole jest punkt przedszkolny i oddział przedszkolny.

Szkoła jest wyposażona w nowoczesną pracownię komputerową, bogatą w zasoby książkowe bibliotekę. Sale lekcyjne są przestronne, kolorowe i wyposażone w nowoczesne pomoce dydaktyczne. Dzieci uczęszczają na różnorodne zajęcia pozalekcyjne i biorą udział w pracy kół zainteresowań

Hymn szkoły

*My, z sienkiewiczowskiej szkoły
wszyscy zgodnie chcemy, by
każdy dzień spędzony tutaj
pożyteczny dla nas był.*

*Tutaj każdy wychowawca
dla nas jak najlepiej chce,
że nauka najważniejsza,
o tym każdy uczeń wie.*

*Ref. Wiwat, wivat nasza szkoło,
co w Głobinie mieścisz się.
Jesteś naszym drugim domem,
dobrze tu czujemy się.*

*Tu patronem jest Sienkiewicz,
co pisarzem wielkim był.
Polskę w świecie nam rozstawił.
Nobla dostał za swój styl.*

*Więc patrona bierz za przykład,
by osiągnąć w życiu cel.
Bądź sumienny, pracuj pilnie,
nigdy nie poddawaj się.*

*Ref. Witamy, witamy nasza szkoło
co w Głobinie mieścisz się.
Jesteś naszym drugim domem,
dobrze tu czujemy się.*

Bogactwo przyrody, zabytki

Na terenie dawnego parku podworskiego zachowały się resztki wałów obronnego nizinnego grodziska z licznym materiałem archeologicznym z IX-X w. Na terenie Głobina nie istnieją żadne obiekty wpisane do rejestru zabytków.

opr. Natalia Skrzypczyk

Ciekawostki o Redzikowie

Redzikowo (niem.: Reitz) – wieś położona w województwie pomorskim, w powiecie słupskim, w gminie Słupsk.. Leży przy drodze krajowej nr 6. W sąsiedztwie wsi zlokalizowany jest węzeł Redzikowo południowej obwodnicy miasta Słupska. Wieś jest siedzibą sołectwa Redzikowo, w którego skład wchodzi również miejscowość Wieszyno.

Historia

Pierwsza wzmianka o wsi *Rezecou* pochodzi z 1288 r. W 1945 r. Komisja Ustalania Nazw Miejscowości dopuściła używanie nazwy *Rędzikowo* jako nieoficjalnej wskazując jednak na prawidłowy zapis nazwy wsi: *Redzikowo*. Redzikowo jest starą osadą słowiańską. Pozostałościami po niej są ozdoby z epoki brązu - ciężkie naszyjniki z końcami odgiętymi bądź zwiniętymi, naramienniki zdobione najczęściej poprzecznymi kreskami, do których przylegają po obu stronach skośnie kreskowane trójkąty, a także groby skrzynkowe z okresu kultury ludności pomorskiej. Pierwszy zapis o Redzikowie pochodzi z 1288 r. i dotyczy przekazania wsi w lenno norbertankom. W 1523 r. wymienia się *Martena Woiten tho retzen* jako właściciela. Od 1523 r. wieś była własnością rodziny von Woyten. W późniejszym czasie majątek w Redzikowie wielokrotnie zmieniał właścicieli, którymi kolejno byli: von Somnitzowie, von Krowowowie, von Bandemerowie, a od 1781 r. von Katzlerowie. Około 1784 r., według relacji Bryggemana, w Redzikowie znajdował się jeden folwark, jeden młyn i łącznie 16 "dymów", a także wydzielona kolonia Neu Reitz. W 1814 r. Redzikowo zostało zakupione przez rodzinę Arnoldów, w rękach której majątek pozostał aż do 1945 r.

Szkoła - wybrane fakty

1993 - z inicjatywy mieszkańców Redzikowa rozpoczęto budowę szkoły.

1995 - 1 marca - Kurator Oświaty w Słupsku powołał do życia nową Szkołę Podstawową w Redzikowie (akt założycielski). 1 września - w ukończonym segmencie nauczania początkowego naukę rozpoczęli uczniowie klas najmłodszych.

1996 - początek zajęć w pełnej ośmioklasowej szkole podstawowej. Naukę rozpoczęło 320 uczniów, a pracę - 24 nauczycieli.

1999 - w związku z kolejną reformą oświatową, na mocy Uchwały Rady Gminy Słupsk, dotychczasową ośmioklasową szkołę przekształcono w sześcioletnią szkołę podstawową. Powstało gimnazjum w Redzikowie.

2009 - 23 października otwarto akwapark w Redzikowie, który jest bezpośrednio połączony z budynkiem szkoły, w której funkcjonowały klasy sportowe o profilu pływania.

2015 - 26 września nadano szkole podstawowej imię 28 Słupskiego Pułku Lotnictwa Myśliwskiego.

2017 - uchwałą Rady Gminy Słupsk szkoła zmieniła nazwę na Zespół Szkolno - Przedszkolny w Redzikowie.

19 października - dyrektor ZSP w Redzikowie pani Sylwia Sexton podpisała z dowódcą Bazy w Redzikowie Rickiem Gilbertem umowę o współpracy placówki z US Navy.

Lotnisko

Od 1922 r., na zachód od zabudowań wsi, trwała budowa lotniska "Stolp-Reitz". Dowództwu "Stolp-Reitz" było podległe lotnisko "Stolp-West" w Słupsku (okolice ulic Grotgera i Koszalińskiej), lotnisko w Lubowidzu koło Lęborka i wodowisko w Wicku Morskim. Wybudowany tu pas startowy miał długość 1200 metrów. Budowę lotniska zapoczątkowało oddanie do użytku trzech dużych obiektów o nazwach "A", "B" i "C". W budynku "A" umieszczono sztab jednostki, budynek "B" pełnił funkcje administracyjne, a żołnierzy służby zasadniczej umieszczono w budynku "C". Wzniesiono pięć wielkich hangarów i 20 baraków. W 1952 r. utworzono 28 Słupski Pułk Lotnictwa Myśliwskiego, pełniący funkcję jednostki pierwszorzutowej. Głównym zadaniem pułku były szkolenie lotnicze i obrona najważniejszych obiektów administracyjno-gospodarczych oraz wojsk na środkowym Pomorzu. Wiązało się to z dalszą rozbudową bazy i budową niemalże od podstaw osiedla dla rodzin wojskowych, składającego się z kilkunastu czterokondygnacyjnych budynków wielorodzinnych. Do 1990 r. baza w Redzikowie dysponowała najlepszym sprzętem, obsługiwanym przez najlepszych specjalistów; wielokrotnie też wyróżniano jednostkę. Samoloty z Redzikowa jako pierwsze brały udział w ćwiczeniach wraz z wojskami NATO. W czasach prosperity pracę znalazło tu ponad 200 pracowników cywilnych i 650 żołnierzy zawodowych. Przy bazie funkcjonował także port lotniczy miasta Słupska, obsługujący połączenia krajowe.

Strzelino

Strzelino jest miejscowością położoną 6 km na północny zachód od Słupska. Pierwsza wzmianka o opisywanej miejscowości pojawiła się w 1270 roku jako Strelen, następnie w 1277 roku jako Strelin, występowały również takie nazwy jak Wiôłgié Strzëlëno lub Wielgié Strzelno (z kaszubskiego), Groß Strellin (z niemieckiego) i obecnie funkcjonuje jako Strzelino. Początkowo była to ulicówka, obecnie jest rozbudowywana w każdym kierunku.

Historia

O przeszłości tej niewielkiej miejscowości możemy głównie dowiedzieć się ze źródeł opisujących historię Pomorza Środkowego. Informacje pochodzą już z XIII wieku, kiedy to w 1277 r. książę Mestwin II podarował wieś rycerzowi Miroslausowi, zwanemu też Roswarowizow. Dziewięć lat później ów rycerz odstąpił wieś na rzecz zakonu Norbertanek- słupskiej filii klasztoru w Białobuku. Norbertanki otrzymały również dziesięcinę ze Strzelina oraz pobliskiego Włynkowa. Kolejne zapiski są z 1364 roku, kiedy wspomniano, iż właścicielem wsi jest Johannes Gherwyn. Natomiast już w 1366 miejscowość została nabyta przez miasto Słupsk. W XV wieku zbudowano szachulcowy Kościół

na planie prostokąta, przebudowany i rozbudowany w XIX wieku, dobudowano wówczas absydę oraz wieżę, w górnej partii ryglową. Z XV wieku w kościele zachowały się: granitowa chrzcielnica oraz dzwony. W 1700 roku ziemie Strzelina zakupił Gerd von Below. W rękach tego rodu wieś była do 1784, a ostatnim właścicielem był Franz Jacob von Below. W tym czasie istniał już jeden folwark, młyn wodny, nazywany w odróżnieniu od młyna we Włynkówku "nowym młynem" i 21 "dymów". Z końcem XVIII wieku, miejscowość przeszła w ręce rodziny Meske. W 1853 roku posiadłość zakupił, za sumę 80 000 talarów Gustav Mach. Rodzina Machów administrowała tutejszym majątkiem aż do 1945 roku - ostatnimi właścicielami byli Emil i Rudolf Machowie. W II połowie XIX wieku rodzina Machów zbudowała zespół dworski z zewnętrzną elewacją nawiązującą do budowli klasycystycznych. Z zabytkowego wyposażenia zachował się ozdobny piec kaflowy z otwartym paleniskiem, boazeria w sieni, zaś w sali konferencyjnej, bibliotece i dwóch pomieszczeniach dekoracja stiukowa. Strzelino jest jedną z najstarszych wsi w gminie Słupsk i zdecydowanie godną odwiedzenia.

Pałac w Strzelinie

Zespół dworski znajdujący się w Strzelinie datowany jest na II poł. XIX w. Należy do niego: XIX-wieczny dwór, park, zabudowania gospodarcze oraz spichlerz z I poł. XIX w. Pałac został wybudowany przez ród von Mach, jako budynek murowany na kamiennej podmurówce. Dach budynku jest naczółkowy, kryty ceramiczną dachówką zakładkową. Obiekt został wybudowany na planie prostokąta z ryzalitami środkowymi od północy i południa oraz ryzalitem bocznym od wschodu.

Wrzeście

Wieś położona 11 km na północny wschód od Słupska (10 km po linii prostej od jego środka), na Wysoczyźnie Damnickiej. Wieś graniczy z Kępem na północy, z Karzcinem na północnym zachodzie, z Lubuczewem na zachodzie, z Bukówką i Jezierzycami na południu i z Wiklinem na wschodzie i północnym wschodzie. 500 metrów na północ od zabudowań wsi przepływa niewielka rzeka Brodniczka, wpadająca do Łupawy w pobliżu Żelkowa.

HISTORIA

Wzmianka o wsi Wressow pochodzi z 1285 r. Wrzeście pierwotnie było wielodrożnicą, którą w 1285 r. Mestwin II podarował klasztorowi w Białobuku i kościołowi św. Mikołaja w Słupsku. Od około 1400 r. wieś była własnością von Gutzmerów. Administrowali oni także położonym na północ od Wrześcia folwarkiem Kempen (obecnie Kępno). Około 1400 r. Kępno zostało odsprzedane Magnusowi Friedrichowi von Schmelingowi. Dokumenty z 1523 r. wymieniają jako właściciela Wrześcia osobę Laffrensa Gutzmerowa. W 1784 r. we wsi istniały dwa folwarki, młyn wodny i 18 "dymów". Od około 1493 r. istnieje tu kościół, odrestaurowany w 1620 r. Kościół, który jest obecnie, powstał w 1874 r. według projektu inspektora budowlanego Heithausa. Część wyposażenia obecnego kościoła została przeniesiona z poprzedniego, jak na przykład chrzcielnica z 1651 r. Organy tutejszego kościoła zostały wykonane przez Volknera z Duninowa. Na początku lat czterdziestych XX w. działała tu wiejska kasa pożyczkowo-oszczędnościowa, piekarnia, sklep z materiałami budowlanymi, gorzelnia, sklep rowerowy, gospoda, sklep z towarami kolonialnymi, młyn. Swoje usługi świadczył kowal i krawcy.

SZKOŁA

Funkcjonuje tutaj Szkoła Podstawowa im. gen. Stefana Roweckiego-„Grota”. Jej dyrektorem jest mgr Zbigniew Kamiński. W 1997 roku wybudowano salę do ćwiczeń judo a 2004 oddano nową kotłownię na paliwo ekologiczne Przy szkole działa uczniowski klub sportowy „Piaś” – sportowa sekcja lekkiej atletyki, judo.

Szkoła Podstawowa im. gen. Stefana Roweckiego "Grota", która powstała w 1945 roku i za 2 lata będzie obchodziła 80-lecie istnienia. Hymn szkoły w refrenie ma wzmiankę o swoim patronie.

*Choć lat mam niewiele
Drogę dobrze znam
Z Tobą przyjacielu
Radę sobie dam
Choć czasem zwolnię tempo
Gdy na czole pot
Nie przystanę, bo
Idę naprzód jak Rowecki – "Grot"!
Choć jest nas niewielu,
Każdy jeden – chwyt
Razem, przyjacielu
Można zmienić świat
Choć żaden z nas nie szczędzi
Śmiechu, żartów, psot...
Ja tam swoje wiem:
Równam w górę, jak Rowecki – "Grot"!*

ZABYTKI ARCHITEKTURY I PRZYRODY

Rejestr zabytków obejmuje następujące obiekty: neogotycki kościół p.w. Przemienienia Pańskiego z 1874 r., zespół folwarczny z 1919 r., szachulcowo - murowana "Pastorówka", obecnie budynek mieszkalny z drugiej połowy XIX w., stajnia pod nr 48 z drugiej połowy XIX w. budynki mieszkalne: nr 31 z końca XIX w., nr 49 z drugiej połowy XIX w. i nr 52 z połowy XIX w.; stodoła w zagrodzie nr 52 z drugiej połowy XIX w. Zachowały się tu także groby skrzynkowe z okresu kultury pomorskiej. Za pomnik przyrody uznano lipę drobnolistną o obwodzie 4,22 m rosnącą w przy kościele.

Opr. Miłosz Bożęcki

SIEMIANICE

Siemianice dawniej zwane *Siemianice Słupskie* to wieś sołecka w Polsce obejmująca swym obszarem miejscowości Niewierowo i Swochowo, położona w województwie pomorskim, w powiecie słupskim, w gminie Słupsk. Miejscowość ta leży przy drodze krajowej 213 prowadzącej do Łeby oraz linii kolejowej 202 prowadzącej do Gdańska. Siemianice są oddalone 4 km na północny wschód od Słupska, leżą na pograniczu Równiny Sławieńskiej i Wysoczyzny Damnickiej i graniczą ze Swochowem na północy, z Bukówką na północnym wschodzie, z Jezierzycami na wschodzie, z Niewierowem na zachodzie i z miastem Słupskiem na południu.

HISTORIA

Pierwszy zapis nazwy Semanez pochodzi z 1315 r. Nazwa ta występowała pod wieloma innymi zapisami: Czymmontcze (1492 r.), Samaltze (1628 r.). Współczesna nazwa wsi Siemianice jest nazwą patronimiczną z formantem -ice, dodanym do nazwy osobowej Siemian (Szymon)

Pierwsza wzmianka o Siemianicach pojawiła się w dokumencie, w którym Margrabia Waldemar Brandenburski, Kasimir Swenzo i jego spadkobiercy potwierdzili własność wsi jako lenno. Później Siemianice stały się własnością miasta Słupska.

Około 1784 roku w Siemianicach, należących do miasta Słupska, znajdował się młyn wodny, pięciu gospodarzy, nauczyciel i razem z pięcioma gospodarstwami należącymi do wsi Niewierowa łącznie 17 gospodarstw domowych. W 1925 r. we wsi znajdowało się 75 budynków mieszkalnych. Do 1945 roku gmina wiejska Siemianice należała do powiatu Słupskiego w rejencji koszalińskiej w pruskiej prowincji Pomorze. Siemianice pod koniec II wojny światowej w dniu 8. Marca 1945 r. zostały zajęte przez Armię Czerwoną. Podobnie jak całe Pomorze Tyłne, po II wojnie światowej znalazło się pod polską administracją. Granice zostały ustalone przez aliantów w Jałcie i Poczdamie. Od czerwca 1945 r. rozpoczęło się przejmowanie domów i gospodarstw przez Polaków. Niemiecki Schmaatz został przemianowany na Siemianice.

SZKOŁA

Miejscowość ta od kilku lat bardzo dynamicznie się rozwija, budowanych jest bardzo dużo nowych domów, powstają nowe sklepy i firmy. Wraz z rozwojem Siemianic również obecna tam placówka oświatowa – Zespół Szkolno-Przedszkolny imienia Czesława Miłozza przeżywa swój renesans. Oto kilka faktów z życia szkoły:

1924 - początki działalności szkoły,

1930 - w szkole pracowało dwóch nauczycieli , a uczęszczało do niej 77 uczniów,

1945 - szkoła przetrwała okres wojenny,

1946 - nauka w szkole o systemie czteroklasowym,

1949 - szkoła od rozpoczęcia roku szkolnego przekształciła się w pięcioklasową,

1953 - szkoła ma siedem klas ,uczęszczało do niej 100 uczniów ,a zatrudnionych było pięciu nauczycieli,

1966 - od nowego roku szkolnego staje się ośmioklasową placówką ,uczęszczało do niej 150 dzieci,

1996 - powstaje sala gimnastyczna,

1999 - szkoła przekształciła się w sześcioklasową ,powstało gimnazjum, w którym było 72 uczniów,

2002 - szkole uczyło się 221 uczniów ,powstała nowa biblioteka i czytelnia,

2019 - powstaje nowe skrzydło szkoły , gdzie odbyła się uroczystość rozpoczęcia szkoły.

JEZIERZYCE

Położone 9 km na północny wschód od Słupska (6 km po linii prostej od jego śródmieścia), na Wysoczyźnie Damnickiej. Jezierzycyce graniczą z Bukówką na północy, z Grąsinem na północnym wschodzie, z Redzikowem na południu i z Siemianicami na zachodzie. Nieopodal zabudowań wsi bierze swój początek niewielka rzeczka Głaźna, wpadająca do rzeki Słupi na wysokości Łosina w gm. Kobylnica.

HISTORIA

Jezierzycyce to stare gniazdo szlacheckie. Będąc we władaniu rodu von Below, w 1491 roku przeszło w ręce rodu von Puttkamer wraz z dwiema innymi wsiami - Grąsinem i Bukówką. W zamian Belowowie otrzymali trzy inne wsie, które położone były w rejonie Sławna. Cały kompleks tj. Jezierzycyce, Grąsino i Bukowa, pozostał w ręku jednej osoby tylko w pierwszym pokoleniu, gdy właścicielem był Mathias von Puttkamer. Później Jezierzycyce wraz z wchodzącymi w jego skład majątkiem Seddin (Żydzin) przeszły w drodze dziedziczenia w ręce Georga. Ten został umocniony jako właściciel wsi w 1520 roku, a w 1527 roku nadano mu Jezierzycyce w lenno. W początkach reformacji, gdy w Słupsku wybuchło powstanie przeciw racjom miejskim, książę Barnim powołał Georga do Rady Miasta. Przez cały XVIII wiek Jezierzycyce pozostawały w rękach rodu von Puttkamer. Dopiero w czasach oświeconego absolutyzmu, gdy kariera w służbie państwowej bardziej pociągała młodzież junkierską od tkwiącego jeszcze w średniowieczu rolnictwa, również Puttkamerowie porzucili gospodarowanie na roli. W 1801 roku ich rodowe majątki - Jezierzycyce i Bukówka zostały sprzedane radcy Schultego za sumę 85 tysięcy talarów. W 1873 roku baron przekazał majątek w zarząd synowi, a następnie w 1878 roku mu go sprzedał. Georg von Puttkamer nie miał synów, dlatego dobra otrzymał w 1891 roku jego brat Albrecht. Po jego śmierci w 1924 roku majątek przeszedł na własność jego 19-letniego wówczas syna Albrechta-Jescow.

W końcu lat czterdziestych XX w. powstało Państwowe Gospodarstwo Rolne, które zajmowało powierzchnię 546 ha, a w 1961 r. Powstała Stacja Hodowli Roślin. Na szeroką skalę eksploatowano znajdujące się tu złoża żwiru.

ZABYTKI

W rejestrze zabytków znalazły się następujące obiekty: murowany pałac z drugiej połowy XIX w., przebudowany w 1912 r., murowany kolejowy budynek mieszkalny z 1905 r., zespół folwarczny, murowany zbudowany po 1880 r., a także budynki mieszkalne z drugiej połowy XIX w. Godnym uwagi jest także park po dworski z drugiej połowy XIX w., o powierzchni 4,0 ha, utrzymany w stylu krajobrazowym. Na początku XX w. dokonano jego modernizacji.

SZKOŁA

Szkoła Podstawowa w Jezierzycach, jak podają kroniki, rozpoczęła swoją działalność 16 listopada 1957 roku. Zajęcia odbywały się w zniszczonym poniemieckim budynku, który istnieje do dziś, lecz pełni już zupełnie inną funkcję. W szkole zatrudniony był jeden nauczyciel. Pan Stanisław Wronowski.

Decyzja o budowie na osiedlu w Jezierzycach nowej, nowoczesnej szkoły, która zapewniałaby uczniom właściwe warunki nauki, zapadła pod koniec lat sześćdziesiątych. 8 marca 1970 dokonano uroczystego otwarcia nowego obiektu. W ciągu zaledwie trzynastu lat, jednoklasowa wiejska szkółka przekształciła się w pełną ośmioklasową szkołę zatrudniającą ośmiu nauczycieli. Wkrótce jako jedna z pierwszych szkół na terenie powiatu słupskiego uzyskała uprawnienia zbiorczej szkoły gminnej, do której uczęszczały dzieci nie tylko z Jezierzyc, ale także z pobliskich wsi: Bukówki, Grąsina, Rogawicy i Kukowa. 7 maja 1977 roku odbyła się w szkole w Jezierzycach ważna uroczystość. W uznaniu zasług majora Henryka Sucharskiego, komendanta obrony Westerplatte odznaczonego orderem Virtutti Militari, nauczyciele, rodzice i uczniowie postanowili nadać szkole podstawowej w Jezierzycach jego imię.

W czasie sześćdziesięciu lat istnienia szkoły, jak podaje kronika, placówką kierowało pięcioro dyrektorów. Pan Stanisław Wronowski w latach 1958-1960. Pani Zofia Zaremba w latach 1960 –1983. Pan Jan Łojko w latach 1983-1984. Pani Stanisława Nowak w latach 1984-1991. Pan Tadeusz Frąckowski od 1991 do 2017. Od roku szkolnego 2017/2018 dyrektorem szkoły jest pan Łukasz Koss.

opr. E.

Z KART HISTORII NASZEJ SZKOŁY

Historia naszej szkoły rozpoczęła się jesienią 1945 roku. Tuż po zakończeniu II wojny światowej na Pomorze zaczęli przybywać osadnicy z różnych stron Polski oraz repatrianci ze Wschodu. Wśród nich było wiele rodzin z dziećmi. Trzeba było zapewnić im możliwość nauki.

Pierwsza kierowniczka szkoły p. Olga Iwanicka tak wspomina tamte czasy: *Naukę rozpoczęło pięcioro dzieci 24 września 1945 roku. Szkoła nie posiada żadnych pomocy naukowych. 17 X 1945 roku p. Iwanicką zastąpiła p. Jadwiga Mielczarska, która pracowała tu do kwietnia 1946 roku. Liczba dzieci rosła, a szkołę przemianowano na sześcioklasową i przeniesiono do Włynkówka. Warunki pracy uczniów i nauczycieli były bardzo ciężkie.*

Pani Janina Kujel zanotowała w kronice szkolnej we wrześniu 1957 roku: *2 września rozpoczęliśmy rok szkolny w jakże trudnych warunkach. Ściany odrapane, dookoła gruz i rumowisko - istne pobojuwisko. Brak dwóch izb lekcyjnych i ubikacji. Poczekalnię przekształcono w klasę. Dzieci muszą czekać na dworze narażone na wiatr, mróz, deszcz, spiekotę...Już wtedy pojawiały się marzenia o nowym budynku szkolnym.*

Szkoła mieściła się w dwóch budynkach, nie było wodociągu i kanalizacji. Toalety znajdowały się poza budynkiem. Klasy zimne i ciasne, brak sali gimnastycznej, pracowni zajęć praktyczno - technicznych. Zajęcia WF- u odbywały się na podwórku. Zimą i w czasie brzydkiej pogody dzieci siedziały w klasach. Ponieważ szkoła nie posiadała przestronnych korytarzy, przerwy z konieczności uczniowie spędzali w klasach. Obowiązywały stroje uczniowskie - czarne lub granatowe fartuszki z białym kołnierzykiem. Tornistry z grubej tektury czarne lub brązowe. Wspomnienia nauczycielki p. Jadwigi Stanisławczuk (rozpoczęła pracę w roku 1961): *Nie było pokoju nauczycielskiego, szkoła mieściła się w dwóch bardzo starych i zniszczonych budynkach. W klasach było ciasno, ławki były gęsto poustawiane, mimo ciężkich warunków pracy, wyniki uczniów były dobre. Nie było problemów dyscyplinarnych. Grono pedagogiczne było bardzo zgodne i zaprzyjaźnione.*

Lekcje w nowym budynku szkolnym rozpoczęły się w 1973 roku. Po długotrwałych staraniach o nowy budynek szkolny rozpoczęto budowę (1972 r.) Już po roku udało się przenieść zajęcia lekcyjne do nowej szkoły. Było tu więcej miejsca, duże korytarze, widne i przestronne sale lekcyjne, toalety, kanalizacja i wodociąg, pomieszczenia na: pokój nauczycielski, bibliotekę, sekretariat i gabinet dyrektora. Jedną z uczennic ówczesnej kl. VIII tak wspomina przeniesienie do nowej szkoły: *Najdziwniejsze było przebieranie butów. Nie byłam przyzwyczajona do wielkości korytarzy. Za to toalety były na miejscu - czyste i ciepłe. Szybko się przyzwyczałam i polubiłam nową szkołę.* Jedynym poważnym mankamentem nowej szkoły był brak sali gimnastycznej. Lekcje WF - u odbywały się na holu drugiego piętra lub boisku pokrytym czarnym żużlem. Nauczyciele wspominają ten okres jako czas zgranej współpracy grona pedagogicznego, rodziców i uczniów.

Lata osiemdziesiąte to kolejne zmiany w szkole. Grono pedagogiczne powiększa się o sporą grupę młodych nauczycieli. W 1984 roku wieloletni dyrektor, p. Juliusz Trojaczek odchodzi na emeryturę. Trudna sytuacja w kraju odbija się także na życiu szkoły i uczniów m. in. braki podręczników, przyborów. Wszyscy absolwenci naszej szkoły kontynuują naukę w szkołach średnich lub zawodowych.

Dla szkoły lata dziewięćdziesiąte to czas zmian, spokoju, jednoczenia się grona pedagogicznego. Panuje miła i serdeczna atmosfera. Rozpoczyna się epoka remontów, dzieci otrzymują wreszcie upragnioną salę gimnastyczną. Najważniejszym wydarzeniem były

obchody pięćdziesięciolecia szkoły, nadanie imienia, sztandaru i powstanie hymnu szkolnego. Włynkówko staje się siedzibą parafii, a św. Wojciech jej patronem.

